

«Ούς ο Θεός συνέζευξεν, άνθρωπος μη χωριζέτω» (Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία](#)

«Ούς ο Θεός συνέζευξεν, άνθρωπος μη χωριζέτω» [1]. Με αυτή την εντολή προτρέπει ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός τους ανθρώπους που επιλέγουν να ακολουθήσουν τον έγγαμο βίο. Παρόλα που μας προτρέπει ο Δημιουργός μας , εντούτοις εμείς δεν προσπαθούμε να τηρήσουμε αυτή την εντολή. Μέσα στα πολλά φαινόμενα και προβλήματα που βλέπουμε και ζούμε καθημερινά τόσο στον τόπο μας όσο και σε ολόκληρη την υφήλιο, είναι και το φαινόμενο του χωρισμού των ζευγαριών. Ένα σοβαρό πρόβλημα που ταλανίζει και δυστυχώς θα ταλαιπωρεί και τις επόμενες δεκαετίες, ένεκα του τρόπου σκέψεως των ανθρώπων.

Το φαινόμενο να χωρίζουν τα ζευγάρια υπήρχε από πολύ παλιά μέσα στην ιστορία και τη ζωή των ανθρώπων. Κανείς, όμως, δεν πίστευε ότι θα μπορούσε να εξελιχθεί με τέτοιους γρήγορους ρυθμούς και να δημιουργεί αλλεπάλληλα προβλήματα.

Το διαζύγιο είναι η έσχατη λύση στο ζευγάρι, είναι μια αποτυχία, μια καταστροφή. Φανερώνει την απουσία της αγάπης, τον θρίαμβο του εγωισμού απέναντι στην αγάπη, όπως είπε σε μια ομιλία του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σισανίου κ. Παύλος [2]. Συνήθως αποκαλύπτει ότι αυτοί που νυμφεύθηκαν, δεν αγαπήθηκαν ποτέ στη ζωή τους. Με κάποια επιφανειακά και υποκριτικά συναισθήματα, είπαν ότι αγαπήθηκαν. Στην ουσία όμως ήταν ψεύτες. Το διαζύγιο είναι δυνατό μόνο σε περίπτωση μοιχείας· «όποιος χωρίσει τη σύζυγό του χωρίς να υπάρχει πορνεία, αυτός την αναγκάζει να διαπράξει μοιχεία και όποιος νυμφευθεί μία χωρισμένη διαπράττει μοιχεία »[3], «πας ο απολύων την γυναίκα αυτού και γαμών ετέραν μοιχεύει, και πας ο απολελυμένην από ανδρός γαμών μοιχεύει »[4], «πόρνους και μοιχούς θα κρίνει ο Θεός »[5] Αν κοιτάξουμε τις ευχές της Εκκλησίας στην περίπτωση διαζυγίου, είναι κυρίως συγχωρητικές ευχές για την αποτυχία αυτή στην πνευματική ζωή.

Από τη στιγμή που αποφασίζει ένα ζευγάρι να προχωρήσει τη ζωή του, σημαίνει ότι γνωρίστηκαν πολύ καλά μεταξύ τους, αγαπήθηκαν και δημιουργήθηκε έλξη από τον ένα προς τον άλλο. Παντρεύομαι σημαίνει δέχομαι τον άλλο όπως είναι γιατί τον αγαπώ. Με τις ευλογίες του Θεού, λοιπόν, αποφασίζουν να ενώσουν τα δεσμά τους και επιλεγούν να τελέσουν θρησκευτικό γάμο, σε αντίθεση με τους πλείστους σήμερα να συνάπτουν πολιτικούς γάμους και σύμφωνα συμβίωσης, ξένα για το Θεό και την Εκκλησία, και τελούν το μέγα μυστήριο του γάμου, ώστε να έχουν στη ζωή τους την ευλογία του Τριαδικού Θεού.

Ο θρησκευτικός γάμος δεν είναι ένα κοσμικό γεγονός, μια εκδήλωση, που δυστυχώς πολλοί έτσι το βλέπουν και αυτό το καταλαβαίνουν από τη στάση και τον τρόπο τους κατά τη διάρκεια του μυστηρίου, αλλά είναι μυστήριο μέγα, όπου ενώνονται δύο άνθρωποι και γίνονται κοινωνία αγάπης. Η θέση της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας μπροστά στην ύπαρξη πολιτικού γάμου, είναι ότι δεν τον αναγνωρίζει με βάση τη θρησκευτική μας διδασκαλία. ο πολιτικός γάμος δεν μπορεί να θεωρηθεί από την Εκκλησία ως ισόκυρος και ισοδύναμος προς τον θρησκευτικό γάμο των ορθοδόξων. Αποτελεί πορνεία και μοιχεία και παραβίαση της δογματικής διδασκαλίας περί Μυστηρίων. Το σύμφωνο συμβίωσης είναι παντελώς ξένο προς τα επικρατούντα ήθη, εντελώς ασυμβίβαστο προς την κοινή λογική, ιδιαίτερα προκλητικού για τον θεσμό της οικογένειας και την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Από την ώρα που αρχίζει ο έγγαμος βίος του ανθρώπου, όπως και για τον άνθρωπο που επιλέγει τον άγαμο βίο, είναι αναμενόμενο και αναπόφευκτο να αρχίζουν οι ποικίλοι πειρασμοί. Ο άνθρωπος για να μπορεί να τους νικήσει πρέπει να είναι συνδεδεμένος με την Εκκλησία, η οποία του παρέχει τα ορθά εφόδια στο να μάθει να ζει σωστά, να ξέρει να αγαπά, να ξέρει να αγωνίζεται και να προσπερνά τις όποιες δυσκολίες που θα βλαστήσουν στο δρόμο του. Οι άνθρωποι που έχουν σαν γνώμονα στη ζωή τους την πίστη στο Θεό, πορεύονται με αξίες, αρχές, ιδανικά, τα οποία δεν προδίδονται εύκολα και τους συγκρατούν από το να γίνονται έρμαια των παθών και των ορμών τους. Μέσα στο ζευγάρι είναι πολύ φυσιολογικό να υπάρχουν προβλήματα. Γιατί ζευγάρι που δεν έχει προβλήματα και όλα κυλούν ομαλά, κάτι συμβαίνει.

Ο γάμος αποτελεί πρωτίστως δέσμευση του ανθρώπου απέναντι στον ίδιο του τον εαυτό και έπειτα προς το έτερο ήμισυ, δηλώνοντας έτσι ότι θα κοπιάσει και θα αγωνιστεί να υπερνικήσει κάθε δυσκολία μελλοντική. Το ανδρόγυνο είναι ευλογημένοι από τον Χριστό και πρέπει να βρει τον τρόπο με τον οποίο θα λειτουργεί. Οποιαδήποτε εξωτερική παρέμβαση θα πρέπει να δρα θεραπευτικά, δηλαδή να βοηθήσει το ζευγάρι να παραμείνει ενωμένο και αγαπημένο. Ξαφνικά καθώς το ζευγάρι βαδίζει στο δρόμο του αρχίζουν να εμφανίζονται τα διάφορα μαύρα σύννεφα, τα οποία προμηνύουν την έλευση μεγάλης βροχής, διαφόρων προβλημάτων. Και αντί να κοπιάζει ο σύντροφος και να αγωνίζεται να ξεπεράσει τις δυσκολίες, έρχονται διάφορες σκέψεις και τον ταλαιπωρούν κάνοντας να αποφασίζει να πάρει μια απόφαση η οποία θα κοστίσει δυστυχώς και σε πολλούς άλλους, παρά μόνο στον ίδιο. Και εδώ τί εννοώ; Αρχίζουν τα προβλήματα επικοινωνίας, οι συνάψεις εξωσυζυγικών σχέσεων, οι υποψίες και ζηλοφθονίες, η αύξηση των εγωισμών λόγω των μη υποχωρήσεων από τα θελήματα, η εισβολή εξωγενών παραγόντων στο ζευγάρι (γονείς, φίλοι, γνωστοί). Δηλαδή, να μπορούν να συνεννοούνται μεταξύ τους, χωρίς να τσακώνονται. Οφείλουν να γίνονται υποχωρήσεις και από τους δύο, τότε από τον ένα και τότε από τον άλλο. Η ζήλια μέσα στο ζευγάρι δηλώνει την έλλειψη εμπιστοσύνης ο ένας προς το πρόσωπο του άλλου. Ας πάψουν να ρίχνουν τα σφάλματα ο ένας του άλλου και ας αναλάβει ο κάθε ένας τις ευθύνες του. Επίσης, οι γονείς θα πρέπει να σέβονται την προσωπικότητα και τις επιλογές των παιδιών τους και να παράσχουν τη συνδρομή τους και όχι να σπέρνουν τη διχόνοια στο ζευγάρι. Γιατί βλέπουμε αρκετά περιστατικά τέτοιου είδους. Υπάρχουν γονείς που θέλουν τα παιδιά τους και τους

συμπεριφέρονται σαν να είναι 10 και 20 ετών. Αδιανόητο πράγμα!

Όταν όμως οι συνθήκες είναι τέτοιες που έχει δημιουργηθεί σοβαρό πλήγμα στις σχέσεις μεταξύ των συζύγων, η Εκκλησία, όταν οι άνθρωποι επιλέξουν να την προσεγγίσουν και χρειάζονται τη βοήθειά της, ως άλλη μάνα αγωνίζεται για την αποτροπή του διαζυγίου. Προσπαθεί για την αποκατάσταση των πραγμάτων και την αναθέρμανση της σχέσεως μέσα από την αυτογνωσία, τη μετάνοια και τον επαναπροσδιορισμό όλων εκείνων των λόγων που οδήγησαν στη λήψη της απόφασης για την τέλεση του γάμου. Ακόμα και σε περιπτώσεις κατά τις οποίες ο ένας εκ των συζύγων πέφτει θύμα κακοποίησης σωματικής ή ψυχολογικής, υπάρχει δυνατότητα επίλυσης του προβλήματος μέσω της προσέγγισης του Θεού.

Σχολιάζοντας αυτά περί των χωρισμών των ζευγαριών, θα αναρωτηθεί κανείς και θα πει «εγώ μόνο ξέρω τι περνώ με αυτόν ή αυτήν, και όχι εσείς που είστε εκτός του σπιτιού». Συγγνώμη, αλλά δεν ήσουν εσύ που γνώρισες τον σύντροφό σου, δεν ήσουν εσύ που έτρεφες συναισθήματα από τη γη μέχρι τον ουρανό, δεν ήσουν εσύ που του υλοποιούσες όλα του τα θελήματα; Τί έγινε τώρα ξαφνικά και όλα έχουν μετατραπεί από το κακό στο χειρότερο; Αυτά πρέπει να μας προβληματίζουν. Τί είναι αυτό που πηγαίνει λάθος κατά τη διάρκεια του ταξιδιού. Αυτό πρέπει να εντοπίσουμε και να διορθώσουμε, επουλώνοντας τις διάφορες πληγές.

Προτού πάρουμε την απόφαση του χωρισμού, πρέπει πρώτα από όλα να σκεφτόμαστε τα παιδιά. Γιατί είναι τα παιδιά που επωμίζονται το βάρος της όλης αυτής καταστάσεως. Ρωτήσαμε ποτέ τα παιδιά πώς νιώθουν; Και μην προσφέρουμε κουβέντες του είδους «μα χώρισα για να μην βλέπει το παιδί που μαλώνουμε, που βρίζει ο ένας τον άλλο». Εάν πραγματικά υπάρχουν γονείς που τα τσακώνονται μπροστά στα παιδιά τους ή βρίζονται ή κάνουν άπρεπε χειρονομίες, είναι ανάξιοι γονείς. Ρωτήσαμε τον πόνο των παιδιών μετά από όλες αυτές τις καταστάσεις; Αναλογιστήκαμε ποτέ την ευθύνη που φορτωνόμαστε γιατί κάνουμε δυστυχισμένα παιδιά στην κοινωνία;

Τα παιδιά γεμίζουν πληγές που δεν μπορούν να επουλωθούν ούτε και με χρηματικές παροχές, που νομίζουν κάποιοι γονείς ότι μπορούν να κερδίσουν την αγάπη των παιδιών τους. Και μετά έχουμε απορία γιατί το παιδί μας είναι δυστυχισμένο, γιατί στέρησε το γέλιο από το πρόσωπό τους. Άλλο μεγάλο λάθος που κάνουν οι γονείς είναι να κατηγορούν ο ένας Ο πατέρας είναι πατέρας και η μητέρα είναι μητέρα. Αντιδικώντας ο ένας τον άλλο μπροστά στα παιδιά νομίζουν ότι δικαιώνονται; Πιο άσχημα κάνουν τα πράγματα.

Συνοψίζοντας, θα λέγαμε ότι σήμερα ο γάμος είναι δύσκολο να κρατηθεί, όχι όμως ακατόρθωτο. Είναι δύσκολο να κρατηθεί λόγω του ότι οι πλείστοι σύζυγοι ζουν

μακριά από το Θεό. Έχουν γίνει περισσότερο ατομικιστές και εγωιστές, φιλήδονοι και φιλόδοξοι, με αποτέλεσμα να μην τους απασχολεί Αν οι σύζυγοι, και ο άνδρας και η γυναίκα, ενδιαφέρονται πραγματικά να τηρήσουν το θέλημα του Θεού, τότε θα βρουν τρόπο, με τη βοήθεια του Πνευματικού τους, ν' αποτρέψουν τη διάλυση του Γάμου του και ν' αγαπήσουν ο ένας τον άλλο ξανά και με το σωστό αυτή τη φορά τρόπο.

Παραπομπές:

- 1. Ματθαίου 19,6.**
- 2. <https://www.youtube.com/watch?v=dtuBUWKysIQ>.**
- 3. Ματθαίου 5,32.**
- 4. Λουκά 16,18.**
- 5. Εβραίου 13,4.**